

sine driftsudgifter, svarer til bestemmelsen i § 1 i lovekendtgørelse nr. 335 af 24. juni 1940 om Statsanstalten for Livsforsikring.

Bestemmelsen i sidste pkt., hvorefter de nærmere regler for anbringelsen af overformynderiets egen formue fastsættes af justitsministeren, er ny og tilsigter at skaffe overformynderiet en indtægtsforøgelse, idet formuen ikke som hidtil ubetinget kræves anbragt efter reglerne om udlån af umyndiges midler, men også kan anbringes på anden betryggende måde. Man har fundet det rimeligt at give overformynderiet mulighed for sådan anbringelse, da f. eks. Statsanstalten for Livsforsikring, for hvis virksomhed staten har en subsidieret garantiforpligtelse ligesom for overformynderiets, ikke ved anlæg af sine reserver er bundet til anordningsmæssig anbringelse, jfr. § 4 i lovekendtgørelse nr. 335 af 24. juni 1940, og da denne institution, som det fremgår af dens regnskab, i ikke ringe grad har benyttet sig heraf. I lighed med disse for Statsanstalten for Livsforsikring gældende regler er det tanken, at adgangen til anden betryggende anbringelse af formuen begrænses til at angå en del af den bogførte egenformue, således at lempelsen ikke vil kunne berøre statskassens garantiforpligtelse.

Overformynderiets egenformue — i loven af 1868 kaldet reservefonden — bestod pr. 31. marts 1949 af følgende kapitaler:

Reservefond A.	ca. 14,3 mill. kr.
reservefond B (pensionsfonden)	- 3,3 — -
reservefond C (kursreguleringsfonden)	- 5,3 — -
Ialt	ca. 22,9 mill. kr.

§ 4 i loven af 1868 indeholder nærmere regler om, hvilke indtægter der skal henlægges til reservefonden. Sådanne specificerede regler er formentlig overflødige og uhensigtsmæssige.

Til § 3.

Bestemmelserne svarer til § 1 og § 9 i loven af 1868.

Til § 4.

Med hensyn til ophævelsen af overformynderiets deling i en indenbys og udenbys afdeling henvises til bemærkningerne ovenfor.

Til § 5.

Det foreskrives her, at midlerne som hidtil enten undergives massebestyrelse eller særskilt bestyrelse, jfr. nærmere bemærkningerne til §§ 6 og 10.

Til § 6.

Bestemmelsen om, hvad der skal indgå under massebestyrelsen, svarer til § 3, stk. 2, nr. 1 a i loven af 1868.

Bestemmelsen må sammenholdes med § 10, hvorefter der er adgang til efter nærmere af justitsministeren fastsatte regler at indkøbe værdipapirer for en kontohavers regning.

De gældende regler om anbringelse af midler ved udlån mod pant i faste ejendomme eller i offentlige obligationer findes i anordning nr. 30 af 11. februar 1928 med senere ændringer i anordning nr. 231 af 3. juli 1937, anordning nr. 473 af 19. november 1941, anordning nr. 352 af 13. august 1942, anordning nr. 289 af 12. juni 1948 og anordning nr. 302 af 18. juni 1948. De nævnte anordninger er udfærdiget i henhold til § 13 i lov af 19. marts 1869 om udlån i faste ejendomme af umyndiges og andre under offentligt tilsyn stående midler. Disse regler foreslås ikke ændret.

Bestemmelsen i stk. 3 svarer til reglen i § 6, stk. 2 i loven af 26. maj 1868.

Til § 7.

Bestemmelserne om, at sager om udlån i fast ejendom skal afgøres af overformynderiet og lånebestyrelsen i forening, om lånebestyrelsens valg og sammensætning og om fremgangsmåden i tilfælde af uenighed mellem lånebestyrelsen og overformynderiet svarer til reglerne i § 1 i bekendtgørelse af 31. december 1857 angående bestyrelsen af Københavns overformynderi og § 8 i loven af 1868. Reglerne er i modsætning til hidtil ens for København og det øvrige land, således at valgperioden overalt er 4 år, der falder sammen med henholdsvis Københavns borgerrepræsentations og amtsrådenes valgperiode, og at der også i den københavnske lånebestyrelse indtræder en af justitsministeren valgt formand. Iøvrigt er reglerne i stk. 3 om valget af amtsrådskredsens lånebestyrelser ændret i overensstemmelse med nyere regler angående valg af nævn o. lign., i hvilke der skal indtræde repræsentanter for såvel amtsrådet som amtsrådskredsens købstæder, jfr. således § 27 i lov nr. 200 af 12. april 1949 om det kommunale skolevæsens styrelse og tilsyn.

Bestemmelsen i stk. 6 om, at renten af lånene fremtidigt fastsættes af overformynderiet, tilsigter at muliggøre en smidigere rentepolitik fra overformynderiets side. Det må anses ubetænkeligt at overlade fastsættelsen til overformynderiet, da den stedfindende konkurrence med sparekasser og kreditforeninger til enhver tid vil være en